



# NÁŠ ČASOPIS

časopis sboru Českobratrské církve evangelické  
ve Valašském Meziříčí

**Květen 2012 / 135**

*Když pojedli, zeptal se Ježíš Šimona Petra: „Šimone, synu Janův, miluješ mne víc než ti zde?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ Řekl mu: „Pas mé beránky!“ Zeptal se ho podruhé: „Šimone, synu Janův, miluješ mne?“ Odpověděl: „Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“ Řekl mu: „Bud' pastýřem mých ovcí!“ Zeptal se ho potřetí: „Šimone, synu Janův, máš mne rád?“ Petr se zarmoutil nad tím, že se ho potřetí zeptal, má-li ho rád. Odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno, ty víš také, že tě mám rád.“ Ježíš mu řekl: „Pas mé ovce!“* (Evangelium podle Jana 21,15-17)

Milí přátelé, sestry a bratři,

*Když pojedli...* To bylo po té dlouhé noci, kdy se rezignovaní učedníci vrátili ke svému původnímu povolání rybářů, ale žel zrovna tu noc neulovili ani rybičku. Po dlouhé, smutné a neúspěšné noci se ti zkrhlí Ježíšovi přátelé mohli zahřát u ohně, který rozdělal. Slavil s nimi *snídani Páně*, s chlebem a *rybou*. V tichosti, pokoji a radosti, kterou ani nám nikdo nemůže vzít.

A v tom klidu, který se tam rozprostřel, vzal na chvíli Ježíš Petra na procházku – aby si s ním povídal o jeho životě, aby se mu věnoval, aby zahojil rány, které utržil jejich vztah – vždyť Petr svého Mistra zapřel, zradil přátelství na život a na smrt. Možná jste také někdy cítili jako Petr.

Možná se vám připomenou i konkrétní životní situace, kdy jsme chtěli dobro – a vyšlo z toho něco jiného... Petrova předchozí odvaha vzbuzovala obdiv: *Půjdu za tebe i na smrt...* Ale o to trapněji pak zněla ta slova: *Neznám, ne, fakt nevím, kdo by to mohl být...*

Snad to také znáte: jsou slova, která se nedají vzít zpět. Ano, odpustit se dá leccos. Bůh umí odpustit úplně všechno. Ale vzít zpátky něco, co jsem řekl? Jde to vůbec?

Možná vás někdy napadlo, proč tu Ježíš rozmlouvá s Petrem takovým způsobem. Třikrát zapřel, a teď má třikrát po sobě opakovat, že má Ježíše opravdu rád. Nechce mu to jeho selhání „dát sežrat“, ale krásně si Petra vede, aby si na to všechno přišel



sám, aby si to prožil, a přitom, aby to nyní „přemazal“ jako záznam na magnetofonové pásce. Ježíš dává Petrovi tu možnost vzít zpátky něco, co se vzít zpátky nedá.

„Miluješ mne víc, než ti zde?“ Jako když Petr říkal: „I kdyby všichni od Tebe odpadli, já ne!“ Teď už říká jen: „Ano, Pane, Ty víš, že Tě mám rád.“ – A za chvíli znovu: *Miluješ mne? / Ano, Pane, Ty víš, že Tě mám rád.* – A napotřetí už jen: *Máš mě rád?* Ježíš Petrovi vychází vstříc v tom, že po něm chce stále skromnější vyznání jeho lásky. *Miluješ mne? / Ano, mám Tě rád.* Petr nemá odvalu vyznat Ježíši takovou lásku, jakou má Ježíš rád jeho. Možná už také nechce říkat velká slova, když neví, jestli bude schopen je osvědčit v praxi.

*Pas mé beránky, buď pastýřem mých ovcí.* Ne svých – *mých*, říká Ježíš. Svěřuje Petrovi do péče ty, které má tak rád, že pro ně položil svůj život. (*Já jsem dobrý pastýř; znám své ovce a ony znají mne, tak jako mě zná Otec a já znám Otce. A svůj život dávám za ovce.* - Jan 10,14-15)

Ježíš nám věnuje velikou důvěru, i potom, co se zklamal. Dává nám stále novou šanci. Ježíš *neodsuzuje*, ale povzbuzuje, a *bere ohled* na slabost druhého. Nezařhl Petra, že jej zapřel, a bere ohled na potíže, kterou má s vyznáním lásky k němu. Podobně to bylo s Tomášem: neodsoudil jeho nevěru, a naopak mu nabídl, ať si sáhne do jeho ran (dovolil mu to, co zakázal Marii Magdalské při setkání v zahradě – vizte Jan 20,27, resp. 20,17).

Právě tomu, který selhal, svěřuje Ježíš vedení apoštolského kruhu. Využil jeho vůdčí charisma, které měl předtím, a přesto to teď bude jinak: Doteď byl Petr ta vůdčí osobnost, nikoho se moc neptal, neohlížel na ostatní. Teď ho Ježíš učí mít ohled. Snad bude v té vedoucí pozici milosrdný, když sám zažil tak velké odpuštění.

Tolikrát se k něčemu hrnul – ze své vůle, ale teď je to naopak – to Ježíš mu dává úkol vést a starat se o druhé. Kolikrát myslíme na to, co je na nás naloženo, ale nemluvíme o tom, že k tomu také dostáváme sílu. V církvi se to děje při večeři Páně. Při jejím slavení nám Kristus pokaždé vyznává lásku: *Toto je moje tělo, které se za vás vydává* – až na smrt, a platí to už navždycky – *toto je smlouva nová a věčná...*

Slavení večeře Páně je místo, na kterém můžeme osvědčit to, co nás Ježíš právě „naučil“: *neodsoudit, mít pochopení a ohled.* Poněkud teď předběhnu rubriku „*O čem jedná naše staršovstvo*“: Je mezi námi několik lidí, kteří se léčili ze závislosti na alkoholu. Podařilo se jim vyváznout, ale musejí po celý zbytek života abstinovat, tzn. nesmějí si dát ani lok, jinak se celý „kolotoč“ může rozjet znovu. Alkohol může člověku doslova zničit život, závislost na něm připraví člověka o rodinu, práci, dobré vztahy, radost a štěstí. Jen velmi málo lidí začalo pít z plezíru, z nudy, zahálky či „rozežranosti“. Většina lidí „zapíjí“ svá trápení, která si nesou v sobě a která jim nezřídkem způsobili jiní. Nebo utíkají před řešením problémů, na které jsou sami, nebo není nablízku nikdo, kdo by jim *šikovně* podal pomocnou ruku. Alkohol se může stát nebezpečnou drogou – jen většině z nás, kteří si občas rádi „dáme“, to přijde přehnané, a nechceme si připustit, že by to mohlo být tak vážné.

Ale zkuste si to představit: že byste chtěli jít k večeři Páně, a přitom byste se třásli, když by se k vám farář s kalichem blížil - to není fikce, to vídávám docela často.

Možná si také řeknete: To je přece absurdní, aby člověk u večeře Páně trpěl, když má prožívat radost!

V různých sborech naší církve se už vysluhuje vedle vína i vinným moštem; v evangelických církvích na západ od nás je to téměř samozřejmostí. Měl by to být mošt z vína, ne ledajaká šťáva: Ježíš mluví ve slovech ustanovení večeře Páně podle Lukáše o *plodu vinné révy* (22,18). Uvažovali jsme o tom, jestli vysluhovat nealkoholickým moštem v jednom kole, nebo vždy v polovině jednoho kola, což by vedlo ke změně způsobu vysluhování, a bylo by tu riziko segregace (oddělování či rozdělování jedněch lidí od druhých), nebo pozorování (kdo to asi potřebuje?). V diskusi nakonec „vyhrála“ myšlenka jednoho společného kalicha: staršovstvo rozhodlo většinou hlasů pro to, aby se vysluhovalo jen vinným moštem, pro všechny stejně. (Jistě to bude dobře i pro děti, které při vysluhování večeře Páně přijímají, ale kvůli nim k této změně nedochází, jim hlt vína nemůže uškodit.) Prosím Vás všechny jménem staršovstva o *pochopení a ohled*.

Z minulého zasedání staršovstva tu mám ještě jednu zprávu, na kterou nebylo v minulém čísle místo: Na sborovém shromáždění, které se konalo 4.3., nebyly vzneseny žádné návrhy. Staršovstvo se však vážně zabývalo stížností jedné členky sboru, že se při bohoslužbách až příliš zpívá a že se také dlouho stojí. Píšu to zde proto, že si to možná myslí více z Vás a nemáte odvahu vznést připomínku či návrh na sborovém shromáždění ani osobně komukoliv z nás presbyterů. To, co teď napíšu, je *výsledek rozhovoru*, ne přesvědčení o pravdě nebo o tom, jak to *má být*.

Ano, pořad bohoslužeb v našem sboru byl už před lety oproti tomu nejkratšímu a nejstručnějšímu v naší církvi rozšířen o dvě písně navíc. První (vstupní, „nultá“) byla zařazena proto, aby spolu se vstupním společně recitovaným veršem vyjadřovala, v jaké části církevního roku se nacházíme. Tato píseň o jedné sloce se vyskytuje v mnoha sborech naší církve. Druhá píseň, již ne tak běžná, odděluje úvodní část bohoslužeb (ztišení, otevření a vzývání), při které jsou s námi děti, od bohoslužby slova, kterou mají děti zvlášť (a s jinými texty) v nedělní škole. Kdyby tu tato píseň nebyla, musely by děti poslouchat text, který by se jim pak nevyložil (rozptylovali bychom jejich pozornost, tak jako když toho v kázání říkám až příliš moc) – nebo bychom po vstupní modlitbě museli chvíli počkat a strpět trochu hluku, než děti odejdou – nebo bychom museli zařadit varhanní mezihru.

Je také pravdou, že někdy dlouho stojíme. První čtení je někdy delší. Staršovstvo se už před časem usneslo, že lektor (ten, kdo má čtení), v případě delšího čtení sám rozhodne, zda vyzve shromáždění k tomu, aby se posadilo, či ne. Také při slavení večeře Páně se stojí od začátku modlitby díkůvzdání přes modlitbu Páně až do chvíle vysluhování. Zvyk při modlitbě stát (postoj pohotovosti) je v nás asi silně zakořeněný; tak jsem (už kdysi) zkoušel změřit, kolik času se ušetří výběrem kratší eucharistické modlitby – bylo to např. jen 20 sekund. Já osobně nejsem proti změnám, když je promyslíme. Na schůzi jsme o tom diskutovali skoro dvacet minut. Staršovstvo žádnou změnu nechce; vyzývá však a snažně prosí ty, kterým je zatěžko dlouho stát, aby si sedli. Někteří to možná vnímají jako potupu či hanbu, když si sednou, zatímco

ostatní stojí. Jedna z presbyterek řekla, že až bude starší a nebude moci „na nohy“, nechá se přivést do kostela a bude klidně celou dobu sedět. Že by tento „snadný“ postoj byl generační záležitostí? Při loňském sborovém shromáždění řekl právě jeden ze *starších* bratří, který byl právě po výměně kyčelního kloubu, že ten, kdo má problémy ustát, si přece může sednout. Možná je to spíše věc osobního pocitu či postoje. Učme se *pouštět otěže svého života ze svých rukou* (z kázání 25.3.).

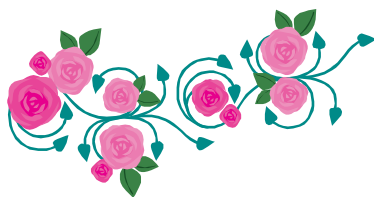
Přeji sobě i Vám, „ať v nás velikonoční radost stále trvá“ (jak to vyjadřuje jedna z modliteb po přijímání), ať nás neopouští radost ze společenství a ať si vážíme společného slavení.

Srdečně Váš *Daniel Heller*

## Jubilanti

---

Dagmar Bušová  
Zdeněk Macek  
Milada Popelářová



Radomír Kopecký  
Marie Malučká  
Ondrej Benčík

## O čem jedná naše staršovstvo

---

- Návrh sbírky v NŠ byla ve staršovstvu opětovně diskutována. Bratr Heller shrnul dosavadní diskuzi na toto téma. Staršovstvo většinou hlasů rozhodlo o konání této sbírky od nového školního roku. Výtěžek bude věnován na zakoupení určitého zvířete pro chudé lidi v Africe (podle výše sbírek; např. přes společnost *Člověk v tísni*, <http://www.skutecnydarek.cz/p/vesela-koza-pro-rodinu-v-kongu>).
- Staršovstvo diskutovalo o používání vinného moštu místo vína při Večeři Páně. Většinou hlasů toto používání schválilo od 13.5. 2012.
- Noc kostelů proběhne 1. června 2012. Muzejní noc proběhne 9. června 2012 – služba bratři Košťál a Mikš.
- Sborový zájezd je plánován na 3. června 2012: Nový Jičín - bohoslužby, hrad Starý Jičín, kopec Svinec.
- Ve čtvrtek 14.6. 2012 v 18.00 hod. bude koncert zvonkohry z USA v našem kostele. Výtěžek bude určen pro Diakonii - domácí péči.
- Smažení vajec: 24. června 2012 na elektrárně Hamry bratra Šrámka.
- Účastníci zájezdu ze sboru SCEAV z Třince přijedou k nám do Val. Meziříčí 22.9.
- Sestra Janírková zaslala finanční informace k 22. dubnu 2012:  
Pokladna: 24 489,- Kč, Účet: 53 414,- Kč  
Saláry hotově - duben: 31 000,- Kč, Saláry bankou - duben: 4 085,- Kč  
Sbírky celkem - duben: 13 737,- Kč, z toho účelová 1 511,- Kč a na HDL 6 395,- Kč  
Na Jeronýmovu Jednotu prozatím vybráno 12 800,- Kč.  
Na postní sbírku Diakonie vybráno 6 480,- Kč.
- Souhlasíme s úhradou poloviny částky za ubytování S. Kokkonen 1 260,- Kč.
- Hospodářské záležitosti

- zahrada - bude proveden výsev trávy
- kanalizace - byla havárie ve sklepě – na naši žádost byla provedena kamerová zkouška kanalizace na Husově ulici, která dopadla příznivě. Kanalizace bude opravena přednostně.
- prodej obrazů z bytu paní Bulové v Horním Slavkově - byly nabídnuty MÚ v Horním Slavkově - zatím byla nabídnuta nízká cena. Staršovstvo souhlasí s prodejem přes webový portál *aukro.cz* s uvedením minimální ceny, o jejíž navržení požádá br. Heller bratra Urbana.
- obraz „Vlčí máky“ bude prodán sestře Hurtíkové za 3 000,- Kč, souhlasíme.
- odholubení kostelní věže - firma Jiří Olšák provede odholubení věže v ceně cca 20tis. Kč, staršovstvo souhlasí.
- Bratr Heller bude kontaktovat ostatní církve ve Val. Meziříčí ohledně uveřejnění termínů bohoslužeb v Městském zpravodaji. *Ze zápisu Tomáše Jelínka*

## Sborové shromáždění

---

### Zpráva o činnosti staršovstva za rok 2011

Na minulém sborovém shromáždění byla na návrh staršovstva odsouhlasena modlitební chvíle po biblické hodině, jiné návrhy nebyly.

Ze zásadních rozhodnutí staršovstva v roce 2011 uvádím:

Příprava a zahájení stavby stání pro auto, sklad a pergolu. Z navrhovaných řešení architektem ing. Zavadilem jsme se rozhodli pro variantu do T s valbovou střechou a krytinou. Původní rozpočet 827 tisíc byl díky zkušenostem bratra Zajíčka snížen na 307 tisíc. Za polovinu peněz bylo provedeno více práce, nežli se původně zamýšlelo. Ke krytí nákladů jsme použili vlastní zdroje, zde je třeba poděkovat za velkou obětavost; dostali jsme bezúročnou půjčku od JJ 100 tisíc. Část prací byla provedena svépomocí, na podzim se brigády zúčastnil i bratr Daniel Popelář. Při pracích na kanalizacích bylo zjištěno, že některé svody byly před sto lety řešeny jako trativody a tím byla stavba podmáčena a ve sklepě se na knihách objevovala plíseň.

Archiválie budou bratrem Trčkou rozděleny na ty, které bude vhodné ponechat ve sboru a na ty, které bude možno deponovat v okresním archivu.

Staršovstvo rozhodlo, pokud bude žádost o pohřeb z našeho kostela, tak povolit pouze pohřeb církevní.

Na účelových sbírkách se za rok 2011 shromáždilo 19 672,- Kč a staršovstvo je rozdělilo takto: adopce na dálku 4 900,- Kč, Domácí péče 5 000,- Kč, Hospic 4 000,- Kč, podpora tábora pro děti z Ukrajiny 2 772,- Kč. Mimo to staršovstvo rozhodlo o podpoře Dětské misie částkou 3 000,- Kč, na předplatné Českého bratra pro Ukrajinu 580,- Kč a zálohu na cestovné 1 500,- Kč pro kazatele ČCE pro sbory ve východní Evropě br. faráře Brodského. Byla vyhlášena a odeslána sbírka na postižené Japonsko.

V Botanice byl vysazen Lutherův strom, dvojče vysazeného v zahradě ve Wittenbergu, za přítomnosti náměstka synodního seniora Daniele Ženatého a zástupců evangelických církví augsburského vyznání z Těšína. Strom je javor *acer campestre*

„Elsrijk". U stromu bude kámen s tabulkou s textem: Martin Luther: „Kdybych věděl, že zítra bude konec světa, ještě dnes bych zasadil jablonoň". Zasadili jsme tento strom z vděčnosti za odkaz reformace a na znamení smíření s ostatními křesťany 17. dubna 2011.

Bude připraven návrh přístřešku na dveře do dvora, které bude třeba vyměnit.

Staršovstvo rozhodlo, aby křest Jana Hellera, narozeného na Hromnice, vykonal v našem sboru farář Římskokatolické církve Pavel Stefan při bohoslužbách vedených seniorem Janem Krupou.

Pokud bude konat bohoslužby hostující duchovní, může být pořad našich bohoslužeb upraven po dohodě s ním.

Vánoční hra byla přesunuta z dopoledne na 16. hodinu, přesun se osvědčil a bude dále praktikován.

Obnoví se zpívaný Otčenáš s frekvencí cca 1 x měsíčně.

Na 27. konvent VMS jsou delegováni: Bratr farář Heller (virilní), Košťál, Turalíková, Tomáš Jelínek, náhradníci Pavel Trusina, Milena Hrtusová, Pavla Taurková. Na konvent byly dodány návrhy na seniorátní sbírky pro Hospic a Diakonie v seniorátě a návrh pro synod: Synod ukládá Dozorčí radě Diakonie ČCE, aby ustavila expertní komisi, která přezkoumá personální a finanční nároky ústřední kanceláře Diakonie. Předcházející 26. konvent se mimořádně sešel 24.6., aby pověřil seniorátní výbor jednáním o ekonomickém pronájmu střediska *Sola gratia* v Bystřici pod Hostýnem.

Jednodenní sborový zájezd 19.6. byl do sboru v Ostravě a do hornického muzea Landek. Další akce ve sboru a v seniorátě:

12.6. bylo seniorátní shromáždění Jeronymovy jednoty v Mikulůvce, které rozděluje finanční dary. Za sbor byli delegováni bratři Jan Zajíček a Jaroslav Mikš.

Presbyterní konference byly na jaře v Uherském Hradišti a na podzim v Jablůnce, kde byla přednáška o Wicliffově misii, která dodává a překládá Bible do národních jazyků.

V rámci „Měsíce přátelství s Izraelem" (Chaverut) byla v našem kostele přednáška finského misionáře jménem Juha Ketola na téma „Církev a Izrael".

Na staršovstvu byl rozhovor s bratrem Josefem Poláškem před jeho konfirmací a večer sboru před konfirmací Veroniky Janírkové a Marty Jelínkové.

U příležitosti založení gymnasia Františka Palackého byly 16.4. v našem kostele děkovné bohoslužby.

Na náměstí bylo Čtení Bible, již 3. ročník za účasti členů našeho sboru.

27.5. byla Noc otevřených kostelů s vernisáží výstavy akademické malířky Karly Palátové a studentů gymnasia.

11.6. v rámci Musejní noci bylo předneseno pásmo z textů Jiřího Třanovského.

25.6. byl stavební den na tábořišti.

26.6. smažení vajec.

Stará sekačka na trávu dosloužila, nová byla pořízena za 2 300,- Kč. Klavír v sále byl opraven a naladěn za 2 660,- Kč.

Z daru nadace „Děti-kultura-sport" jsme pořídili diapojektor s plátnem a digitální piano Kawai, které je v kostele.

Daniel Košťál

## Zpráva o činnosti mládeže za rok 2011

Mládež se v roce 2011 scházela v pátek v 18:00 hodin na faře v průměrném počtu 7,2 účastníků. Převážnou část roku jsme se zamýšleli nad knihou Skutků, po dočtení této knihy jsme si připravovali program na libovolné biblické téma. Po biblickém programu zpravidla následuje druhý program, kterým je nějaká hra či jiná zábava. Přibližně jednou za tři měsíce se koná tzv. Valašská mládež, při které se scházíme s mládežníky z Růžďky, z Velké Lhoty, ze Stříteže, z Rožnova a ze Vsetína.

V roce 2011 se někteří z nás zúčastnili těchto akcí: seniorátní dny mládeže v dubnu na Velké Lhotě a na konci listopadu v Liptále, v květnu se konal seniorátní výlet na Buchlov a v srpnu puťák v Chříbech. Na konci září jsme se mohli setkat s mládežníky z celé republiky na celocírkevním *Sjezdu (nejen) evangelické mládeže* v Jihlavě.

Mládež se také věnuje dětem ve sboru - někteří z nás učí v nedělních školách, podílí se na přípravě táborů a víkendovek a nacvičují s dětmi Vánoční hru. Jednou měsíčně mládež zajišťuje hudební doprovod bohoslužeb v podání houslí, fléten a varhan.

*Eva Jelínková*

## Zpráva o činnosti nedělní školy za rok 2011

V loňském roce se nedělní škola konala pravidelně současně s nedělními bohoslužbami - s výjimkou letních prázdnin. Od září, jednou za dva měsíce, jsou pořádány bohoslužby pro děti.

V nedělní škole jsou děti rozděleny podle věku do dvou skupin. Skupinu mladších tvoří předškolní děti a prvňáci. Druhá skupina je tvořena dětmi od druhé do šesté třídy. Účast je během roku nepravidelná. Průměrně se schází 5 až 10 dětí. V případě malé účasti dochází ke spojení skupin.

Od září jsou probírány biblické příběhy Nového zákona podle katechetické přílohy Pozvání na cestu. K práci s dětmi využívají učitelé materiálů, jako jsou pracovní listy, domalovánky či cokoli, co se dá využít ke ztvárnění daného příběhu.

Do Vánoc měly děti možnost sbírat perly, za které si mohly koupit dárek pro sebe i své blízké. Také se podílely na přípravě vánoční hry s názvem SÍŤ, kterou napsala paní Zemková. Hra byla uvedena třetí adventní neděli poprvé v odpoledních hodinách.

V průběhu roku se děti mohly zúčastnit několika párty s manželky Čermákovými z Dětské misie.

Nyní se na výuce nedělek střídá 5 sester a 3 bratři. Pravidelně se scházíme s bratrem farářem ke společným úvahám nad probíraným textem a organizačním věcem týkajících se nedělní školy. Na závěr chci poděkovat všem učitelům za jejich práci, trpělivost a ochotu.

*Danka Jelínková*

### Sborový večer 16. 4. – Daniel Košťál o svém tatínkovi

Farář Jan Košťál (1908 – 1989)



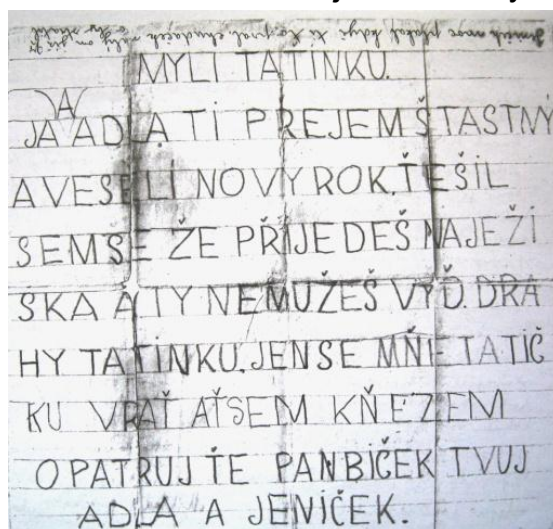
**Dětství.** V šesti letech odešel jeho otec do 1. světové války, dostal se do ruského zajetí. Během pochodu se napil vody z louže, dostal úplavici a zůstal v nemocnici. Tam se jeho stopa ztrácí. Po válce se vdova Amálie starala o dva syny, Jana a Františka. Večer jim maminka vykládala pohádky, až usnuli a bylo po večeři. Hlad způsobil mnoho zdravotních problémů, včetně malého vzrůstu. Okřídlená se stala tatínkova věta: „Je ti špatně? Najez se!“

Od dětství chtěl být knězem. Z papíru si dělal ornáty, ale matka byla proti a páčila mu je. Byli katolického vyznání, a tak malý Jan chodil k jezuitům vedle kostela sv. Ducha na velkém náměstí v Hradci Králové. Kdy se stal evangelíkem nevím, předpokládám podle jeho zápisu v pracovní bibli v 17 letech v roce 1925.

**Studia.** Po absolvování základní školy se šel Jan učit k zubnímu lékaři a tak se stal zubním technikem. Při tom zvládnul hygienické návyky, které potřeboval po celý život, kromě duchovní služby, jako druhou profesi. I nám dětem trhal mléčné zuby. Bezbolestně – jeho to nebolelo. Jsa vyučen neměl práci a bezcílně se toulal v okolí řek v Hradci Králové pod silným psychickým tlakem. Naskytla se však možnost využít stipendium ke studiu na misijní škole v Olomouci a dále pak v misijní škole v Glasgově ve Skotsku. Často doma použil vyzvání k modlitbě před jídlem slovy: „Let us worship God!“ Tato studia byla pod hlavičkou Českobratrské církve evangelické, a proto bylo jeho další působení v této církvi.

**Svatá Helena.** 9.11. 1931 se tatínek oženil s Marií Boukalovou, vyučenou švadlenou. V roce 1932 odjíždějí do Rumunska do obce Svatá Helena, kde žily české rodiny od let kolem roku 1820. Sv. Helena je vesnice nad tokem Dunaje u Železných vrat, kde hraničí Rumunsko se Srbskem. S velkým potěšením přivítali českého duchovního. V předcházejících letech byli ze strany farářů a učitelů pod maďarským tlakem, jak o tom píše František Hruza v knize Domov v cizině.

Životní podmínky ve Svaté Heleně bez elektřiny a s pramenem vody 100 m níže v údolí byly těžké. Kromě duchovní správy (zajížděl i do dalších českých osad) vykonával tatínek i zdravotní služby, na které se tam dodnes pamatují. Zažil v Karpatech nejednu náročnou a dobrodružnou cestu na koni ke zraněným lidem.



Dopis tatínkovi za první světové války



Sloužil lidem bez rozdílu národnosti.

Rodičům se narodil syn Jan, který byl slabý a po půl roce zemřel. Je pochován na Svaté Heleně na hřbitově pod nápisem na náhrobní desce: Jan Košťál, syn evangelického kazatele. Stál jsem nad hrobem svého bratra v roce 1976, kdy se část rodiny rozjela ve dvou autech (Trabant a Waršava) s maminkou k jejím 70tinám na Sv. Helenu. S některými obyvateli se ještě poznali. Na Sv. Heleně se ještě narodila Drahomíra (1933) a Jaromíra (1935). Obě z tohoto důvodu měly problém při rozdělení Československa a vzniku České republiky, úřady dělaly potíže při uznání českého občanství. V roce 1936 byl tatínek jako cizí státní příslušník s rodinou z Rumunska vykáznán zpět do Československa. Po letech se kostela a fary ujali baptisté, kteří svou misí získali obyvatele Sv. Heleny.

**Zábřeh na Moravě.** Rodina přišla do sboru, kde byla část reemigrantů z polského Zelova. Tatínek se chystal na cestu do Argentiny za Čechy, kteří tam žili. Už byly připraveny i cestovní pasy, ale Mnichovská dohoda všechno zhatila. V Zábřeze jsme byli od roku 1936 do konce války (1945). Během působení v Zábřeze se narodily 4 děti (Jana, Daniel, Marie Magdalena, Noemi). Sbor měl kazatelské stanice, takže tatínek 3x za neděli kázal a ujel 40 km a to v létě na kole a v zimě na saních. Cestou do horských vesnic zažil i dramatické chvíle setkání s partyzány (možná byl jejich spojka, jak se za 25 let prozradilo) nebo na konci války při útěku Němců, když po něm jeden důstojník střelil z pistole a druhý mu po ruce klepnul. Při osvobozování Zábřehu ruskou armádou byla vedena na Zábřeh dělostřelecká bubnová palba, byli jsme v krytu. Když se objevili první ruští vojáci, chlapi vyběhli je vítat. Vtom do zídky potůčku za farou padl granát, stojící kaštan zachránil zvědavce. Jen tatínek měl v bradě střepinu. Přicházející voják však byl tlakovou vlnou zasažen a přes péči otce a zdravotní sestry nepřežil. Během okupace byla maminka krátce zatčena. Jeden Čech ji udal, že použila slovo pakáž na adresu Němců. Byla však vrácena s tím, že toto slovo běžně užívá – blížil se také konec války. Po válce maminka toho člověka v Šumperku potkala a on před ní utekl. Rodiče nesouhlasili s tím, jak se ti zbabělí Češi chovali po válce k Němcům, přestože jejich zkušenost s fašismem nebyla dobrá. Např. na Bílou sobotu 1945 byli zatčeni členové sdružení mládeže ze Zábřeha a popraveni. V tomto sboru byla výrazná rodina Rychetských.

**Šumperk.** Krátkou dobu 1945 – 1946 jsme bydleli v Šumperku, kde naše církev přebírala po německém obyvatelstvu kostel a faru. Krátce tatínek konal bohoslužby ve vězení, ale brzy mu to bylo státními orgány zakázáno.

**Šenov u Ostravy.** Tatínek byl zvolen ve sboru v Šenově, kde byl kostel, ale nebyla fara. Bydleli jsme v domku ve velké zahradě, kolem žádní sousedé. Typická slezská krajina. Členové sboru byli převážně horníci, zpočátku jsme jazyku zvanému šlonština nerozuměli. Kromě ranních bohoslužeb v neděli konal tatínek i večerní bohoslužby, na které někdy dojížděla mládež z nedaleké Ostravy. Z mládeže Šenovského sboru se stal farářem br. Jaroslav Košťál (není příbuzný), později farář v Opavě. Za pobytu v Šenově se narodili Timoteus a Rut.

**Ostrava.** V roce 1952 byl tatínek zvolen za duchovního v Ostravě. Jelikož měl

misijní školu, tak měl titul vikáře. V Ostravě studoval a uspěl u zkoušky na faráře. Byla to doba, která církvi nepřála, přesto se sbor udržel. Když jsem byl v roce 1953 konfirmován, bylo nás 39. V té době měl tatínek mnoho pohřbů v krematoriu, protože ŘK církev nedovolovala pohřeb žehem. Byl tak unaven, že nesnášel ani cestovat tramvají, chodil pěšky, a tak byl rád, že byl zvolen za faráře v Novém Městě pod Smrkem. Pro maso jsme chodili do řeznictví ke Krupům a občas jsme dostali přilepšení, když byla zabíjačka.

**Nové Město pod Smrkem.** Volba za faráře a stěhování do Nového Města pod Smrkem v roce 1957 byla do sboru sestávajícího z reemigrantů z Polska, a to z okolí Lodže. Původně německé město bylo po roce 1845 takto osídleno. Kostel s farou tvoří pěkný architektonický celek nazvaný Lutherův dům. Mnohá stavení ve městě byla neobydlena, rozpadala se. Některá byla levně ke koupi. Toho naši využili a koupili si do penze patrový domek. Do něj se z fary přestěhovali, když přišel nový farář, br. Svatopluk Karásek. Velmi dobře se s našima snášel. Od maminky si dal v mnohém poradit. Když mu však byl po čase odňat státní souhlas, odešel jako knihovník na hrad Houska. Tatínek se vrátil na čas do služby. Do Sokolova se vrátili někteří obyvatelé Svaté Heleny a tatínek měl chuť jim dělat faráře. Maminka kategoricky odmítla se ještě stěhovat, a tak v Novém Městě zůstali a jsou uloženi na tamním hřbitově, maminka od r. 1987 a tatínek 1989. Tatínkova reakce na nedělní vypětí byla patrna vždy v úterý. Říkal, že v úterý zemře, a tak se také stalo.

**Literární činnost.** Tatínek pro nás děti vypracoval úvahu na každý den v roce. Tato práce byla využita při vydání písmákova deníku „Na každý den“ v roce 1985. Tatínkovo zaměření bylo také na pastorači. Známa je jeho knížka modliteb pro nemocné pod názvem „Síla víry“. Pro přípravu k večeři Páně napsal brožurku „Budu večeřeti s Kristem“. S mnohým jeho kázáním se můžeme shledat ve vydání Sbírký kázání.

*Daniel Košťál*

## Den Diakonie 22.4.

Během dopoledních bohoslužeb při Dnu Diakonie byla pověřena pro službu v Diakonii nová ředitelka Diakonie – domácí péče Mgr. Zdislava Odstrčilová.

Odpoledne se konala diskuse na téma: Slučování středisek Diakonie ve Valašském Meziříčí. Jednalo se o panelovou diskusi. V panelu seděli ředitelé stávajících středisek – Mgr. Zdislava Odstrčilová a Ing. Miloslav Běťák a za dozorčí radu Diakonie ČCE její místopředseda farář Vladimír Kopecký.



Na úvod jsme byli seznámeni s dopisem správní rady Diakonie. Podle jejího rozhodnutí by ke sloučení mělo dojít k 1. lednu 2014. Základní, prvotní dokument ke slučování má být předložen do září 2012 na ústředí Diakonie. Tento dokument by měl obsahovat jednotlivé právní kroky slučování. Jedná se o IČO, nový název, jednání s ministerstvem ohledně dotací na domácí péči, ale složitější bude jednání s pojišťovnami, které vyhlášují nová výběrová řízení... Vznikne tak nová organizace. Spojením středisek dojde k naplnění prvotní myšlenky vytvořit středisko komplexní péče. Proč se vlastně středisko rozdělilo? Jednalo se o velikou zátěž pro středisko – rozvíjet domácí péči a k tomu příprava na velikou stavbu, která přinášela stále další a další komplikace.

Obě střediska fungují a rozšiřují svoji činnost. Některé jejich činnosti již nejsou ani domácí ani hospicová péče. Diakonie se přestěhovala do nově zrekonstruované budovy bývalé LDN vedle hospice. Nyní se tato budova nazývá Dům sociálních služeb. Horní dvě patra obhospodařuje středisko hospic, ale ne pro hospicová lůžka, ale lůžka sociálně zdravotní či odlehčovací a lůžka pro ležící imobilní pacienty. Stále ještě není zajištěna péče o dementní mobilní klienty. V přízemí budovy je Domácí péče. Mají zde zázemí terénní pracovníci a sídlí zde denní stacionář.

Domácí péče a Hospic Citadela tak jsou v jednom areálu a ředitelé již spolupracují. Chtějí zajistit společný stravovací systém, spolupracovat v autodopravě a sjednotit ekonomické služby. Účetnictví mají samostatné, ale ve stejném účetním programu. Zdislava Odstrčilová má se slučováním své zkušenosti z místní Charity, odkud k nám přišla. Charita Valašské Meziříčí se slučovala s Rožnovem a Valašskou Bystřicí. Sloučení by mělo usnadnit řízení a zlevnit provoz. Čím větší středisko, tím lépe snáší různé ekonomické výkyvy. V Diakonii došlo již ke slučování středisek v západních Čechách.

Největší problém v těchto situacích je v lidech. Jedná se o změnu systému, změnu myšlení, vstupuje veliká nejistota a s ní i emoce. To si musíme uvědomit všichni, v první řadě zaměstnanci, ale i my ve sboru, ve městě. V sobotu před tímto setkáním proběhlo referendum o odtržení Poličné a Krhové. Tyto obce se oddělují od Valašského Meziříčí. V Praze se sešla ve stejný den velká protivládní demonstrace. Obě tyto akce jsou reakcí na nynější dobu, kdy stát musí nutně snižovat své dluhy. V celé společnosti dochází ke změnám v hospodaření a organizaci. Jak je vidět z akcí včerejšího dne, jsme zvyklí na tyto situace reagovat s emocemi, destruktivně a bez řešení. Podaří se nám sloučení středisek zvládnout elegantněji?

Mluvilo se i o tom, že Diakonie nenahradí křesťanskou službu, to je stále místo pro nás křesťany.

Děkujeme všem za klidnou a konstruktivní diskusi.

*Anna Jelínková*

## Úmrtí -----

**Marie Hromádková** se narodila 12.2.1939 manželům Anně a Bohumilu Vašicovým jako starší ze dvou sourozenců – ona a bratr Bohumil. Maminka Anna, vdova,

měla ze svého prvního manželství nejstaršího Jindřicha. Ovdověla tehdy již po roce manželství. Druhý sňatek uzavřela až po letech. Tatínek byl zkušený pokrývačský mistr, který ženě pomáhal vést známou krásenskou firmu Tylalíkových po tragické smrti jejího majitele, Mariina dědečka. Oba rodiče pocházeli z Jarcové, oba byli z nemajetných rodin s více než deseti dětmi. Marie zde měla a stále ještě má řadu svých milých příbuzných.

Vychodila základní i střední školu v Krásně na Masarykově ulici, vystudovala Střední zdravotní školu v Ostravě Vítkovicích, obor zubní laborant. Z let své školní docházky udržovala blízké vztahy se spolužáky i spolužačkami – přítelkyněmi, s nimiž se stále ráda setkávala. Svou odbornou praxi započala v roce 1956 v zubní laboratoři Krajského ústavu národního zdraví ve Zlíně (tehdy Gottwaldově).

V té době se seznámila se svým manželem Pavlem Hromádkou, studentem pražského ČVUT, z Valašského Meziříčí. Po delší známosti, po skončení jeho studií, měli 11. prosince 1959 svatbu v evangelickém kostele u Martina ve Zdi v Praze. Úředně ještě na Staroměstské radnici. Letos manželé Hromádkovi započali 53. rok společného života.

Po svatbě v lednu 1960 odešli spolu oba do západočeského Ostrova nad Ohří. Sem Marie obětavě následovala svého manžela, ač mohla zůstat na výhodném pracovišti v krajském městě. Manžel, jak bylo tehdejší zvyklostí, nastupoval v pohraničí na umístěnku k Vodním stavbám Praha, do závodu v Chomutově. Alespoň jako určitá kompenzace byl novomanželům přidělen podnikový byt v novostavbě v Ostrově. Marie začala pracovat v Ústavu zdraví Jáchymovských dolů a manžel dojížděl týdně na vodohospodářské stavby na Chomutovsko. Po dvou letech se jim zde narodila v roce 1962 starší dcera Zuzana. Druhá Alena se narodila v roce 1966 již ve Valašském Meziříčí, kam se manželé po sedmiletém působení v pohraničí rádi vraceli. Po kratším bydlení v domku u rodičů získali po jeho demolici náhradou družstevní byt na sídlišti Pod Oborou, ve kterém prožili společně 33 let.

Také v Meziříčí Marie pokračovala nejdříve v práci zubní laborantky, později se stala vedoucí všech laboratoří meziříčské části tehdejšího OÚNZ Vsetín. Na závěr pracovala jako laborantka lékařů, manželů Zatloukalových. Od nich pak již nastoupila do zaslouženého důchodu.

Obětavě kdysi odešla s manželem do pohraničí, obětavě sloužila své rodině při celoživotním dojíždění manžela za prací mimo domov. Dochovala vzorně postupně oba své rodiče, otce, později maminku, Tomuto úkolu dala přednost před lákavou nabídkou soukromého podnikání v oboru. Ve své profesi byla k pacientům vždy chápavá, vstřícná a dělala pro ně skutečně více než všechno. Řada z nich na ni ještě stále vděčně vzpomíná, stejně jako její spolupracovníci z laboratoří. V době její nemoci se ozývali přátelé ze všech období života. Nesmírně smutná z Maruščina odchodu je i široká evangelická rodina ze strany manžela, v níž byla vždy velmi oblíbena a respektována. Byla pilířem celé rodiny zejména v čase těžkých zkoušek. K nejtěžším pro oba manžele, více však jistě pro matku, byla v roce 1981 ztráta starší dcery Zuzany v jejím věku 19ti let, při tragické nehodě v Jurských Alpách. Vlivem tehdejšího poli-

tického systému byla právě po roce tvrdého usilování, až napodruhé přijata ke studiu lékařství v Olomouci. Naplňuje mě obdivem, jakým způsobem se paní Marie s touto bolestí vyrovnala, že přesto všechno dokázala ve svém životě ještě rozdat tolik dobrého, a že měla radost z každého dítěte přátel a známých.

Odvážíme-li se základní povahové rysy Marie vyjádřit biblicky, platí pro vztahy v rodině slova Písma: *Ženu statečnou kdo nalezne? Je daleko cennější než perly. Srdce jejího muže na ni spoléhá...* (Př 31,10-11). Pro její vztahy k lidem pak zní opravdově Matoušovo: *Miluj bližního svého jako sám sebe.* (Mt 22,39).

V posledních letech se stala účastnicí zdejšího římskokatolického neokatechumenátního společenství, které si velice oblíbila a mezi jehož členy měla mnoho svých dobrých, duchovně spřízněných přátel. Stali se jí oporou v čas života, ale i v její těžké nemoci. V jejich společenství naplňovala i to první ze dvou přikázání z Matoušova evangelia: *Miluj Hospodina Boha svého celým svým srdcem...* (Mt 22, 37)

Před lety se rodina rozhodla bydlet společně v domě postaveném na části pozemku zděděném po tatínkovi, podle jeho dávného přání. Všichni si uvědomovali a navždy si budou vědomi toho, kolika vzácnými dary a jak velikou Boží milostí byli v těch téměř dvanácti společně prožitých letech obdarováni. Bohatě jim byly vynahrazeny i smutnější etapy života, nejen onen nečekaný odchod dcery před léty. Právě v novém bydlišti, pro jehož vybudování se dobře rozhodla dcera Alena, prožívali mnoho radosti. Nejvíce opět díky lásce, obětavosti a pracovitosti manželky, maminky a babičky Marie.

*Pavel Hromádka, Vlasta Smetánková a Daniel Heller*

## Jak žijeme

### SVÉRÁZ NÁRODNÍCH VELIKONOC

Nedávno jsem četl v MF Dnes článek se stejným názvem. Článek se zamýšlel nad tím, jak je možné, že i po 20 letech po revoluci se Velikonoce spojují s pohanskými svátky příchodu jara. S tím souvisí i obřady s bitím žen, případně s poléváním mužů. Další otázka se zabývala tím, proč lidé nechtějí církvi vracet to, co jí bylo ukradeno.

Chtěl bych se s vámi podělit o to, jak velikonoční pondělí prožíváme u nás doma. Vzhledem k tomu, že pondělí už není žádný křesťanský svátek, máme dvě možnosti. Buď tento den úplně ignorovat, nebo se nechat strhnout proudem a dělat to co ostatní. My jsme tento den využili k tomu, že lidem můžeme říci, o čem Velikonoce opravdu jsou.



Napečeme perníkové kříže, na které napíšeme polevou „On žije“. Kříž dáme do celofánového sáčku, případně z druhé strany dáme leták Rádía 7. Pak s košíkem křížů vyrazíme mezi sousedy a známé. První rok byli lidé dost překvapení, že je nejde me omlazovat tatary nebo jalovcem, ale že jim něco neseme. Mohli jsme jim, říci, že

Ježíš byl vzkříšen a že má zájem o mě i o tebe. On žije, a každý kdo v něho věří, nezahyne, ale má život věčný.

Lidé klukům nabídnou nějaké dobroty, takže kluci pak nejsou zklamaní, že nikde nemohli jít a nic nedostali. Každý něco dostane a to je dobře.

Tak zkuste příští rok oslavit svérázně Velikonoce. A že jste nikde nenarazili na formičku kříže. No ano, není to obvyklá formička, ani na Vánoce ani na jiné příležitosti. Je to místo rozhodnutí a křižovatka, kam se vydat na cestě životem. My jsme si formičku nechali vyrobit na nějakém jarmarku, který se konal na náměstí. Rádi ji ale zájemcům půjčíme.

Tak hezké Velikonoce.

Václav Fuksa

## Událo se ve městě

---

### SETKÁNÍ S VELVYSLANCEM

Dne 11.3. 2012 jsem se mohli sejít na přednášce s velvyslancem státu Izrael Yaakovem Levym a poslancem Parlamentu ČR p. Markem Bendou.

Setkání započal starosta p. Jiří Částečka představením moderátora p. Mikuška, překladatele p. Kaluse a p. Bendy. Pana velvyslance před návštěvníky nepředstavil, nevím, co to mělo znamenat. Až pana starostu potkám, musím se ho na to zeptat.

Vzhledem k tomu, že velvyslanec měl omezený čas 1 hod., šel rovnou k věci. Informoval návštěvníky o současné situaci v Izraeli. Hovořil hlavně o Íránu, jako zemi, kde není náboženská svoboda, kde se otevřeně mluví o tom, že Izrael je nutno vymazat z mapy světa a kde neplatí lidská práva.

V prostoru pro diskuzi posluchačů padaly zajímavé dotazy. Například, jak se Izrael dívá na situaci v Sýrii. Pan Levy odpověděl, že tuto oblast pečlivě sledují. Pro Izrael z toho může plynout další nebezpečí, pokud se k moci dostanou extrémisté a zmocní se biologických a chemických zbraní, které, jak je známo, se v Sýrii vyskytují. V druhém případě, pokud se ustanoví demokratická vláda, s kterou se bude dát jednat, je vyhlídka na vzájemné dohody o pokojném soužití obou národů.

Další otázky se týkaly vztahu mezi USA a Izraelem, jaká je červená linie, kterou Írán nemůže překročit ohledně vývoje jaderné zbraně, aniž by následoval vojenský zásah ze strany Izraele a další. Z dotazů šlo vidět, že spoluobčany tato problematika opravdu zajímá.

Mezi jednotlivými bloky jsme měli možnost zhlédnout vystoupení ženského pěveckého a tanečního souboru Halevaj z Třince. Zpívali židovské písně, jak hebrejsky, tak i anglicky.

V druhé části večera hovořil Mojmir Kalus, vedoucí pobočky ICEJ v České republice, co je náplní této organizace. (ICEJ-mezinárodní křesťanské velvyslanectví Jeruzalém). ICEJ se zabývá vzdělávacími programy pro mládež v oblasti připomínání hrůz holocaustu, charitativní činností v oblasti Izraele. Také iniciovalo podpisovou akci na vyšetření protirasistických výroků v Brně od českého muslima proti občanům židovské národnosti. Tuto petici jste měli možnost také podepsat v našem shromáždě-

ní.

Poslední část večera mluvil poslanec Benda o zkušenostech, které nabyl cestou do Izraele a s jednáními s p. velvyslancem. Jednou z otázek na pana Bendu bylo, jak hodnotí objektivitu našich médií. Z odpovědi vyplynulo, že objektivita je minimální. A jak on, tak i p. Kalus na všechny přítomné apeloval, že tady je zodpovědnost v našich rukou. A tím bych také zakončil tuto zprávu. Jsme veřejnoprávní společnost, nebojme se psát do redakcí novin, televize i rozhlasu, pokud nám budou předkládat nepravdivé nebo neobjektivní zprávy a informace. Každý z nás se může ozvat. Potokům krve totiž předcházely potoky inkoustu. Nedopustíme, aby se historie opakovala!!!

Václav Fuksa

# Diakonie

## Českobratrské církve evangelické

**Domácí péče** – Žerotínova 319

tel: 571 612 466

mobil: 737 966 347

č.účtu: 1855020319/0800

[valmez@diakonie.cz](mailto:valmez@diakonie.cz)

[www.diakonievm.cz](http://www.diakonievm.cz)

**Hospic Citadela** - Žerotínova 1421

recepce: 571 629 086

fax: 571 629 085

č.účtu: 94-2556380247/0100

[hospic@citadela.cz](mailto:hospic@citadela.cz)

[www.citadela.cz](http://www.citadela.cz)

### HLEDÁME BRIGÁDNÍKY DO PEČOVATELSKÉ SLUŽBY

**NÁPLŇ PRÁCE:** Práce spočívá v poskytování služeb seniorům a lidem se zdravotním postižením v domácnostech – pomoc při hygieně, při chystání jídla a při úklidech, dále nákupy, rozvoz obědů, atd.

**POŽADUJEME:** kurz pracovníka v sociálních službách, řidičský průkaz skupiny B, časovou flexibilitu, vztah k cílové skupině

**VÝHODOU:** středoškolské vzdělání, praxe v sociálních službách, práce na PC

**NABÍZÍME:** dohodu o provedení práce na rok 2012 (300 h), mzda: 70 Kč/hod.

**VÝBĚROVÉ ŘÍZENÍ: 1. kolo - do 11. 5. 2012** - dodejte životopis na níže uvedený kontakt (pro možnost informování o výsledku výběrového řízení uvádějte emailovou adresu, popř. telefon), **2. kolo proběhne 15. 5. 2012** s vybranými uchazeči.

**KONTAKT: Jitka Bajzová, DiS., mobil: 737 966 347**

**e-mail: [bajzova@diakonievm.cz](mailto:bajzova@diakonievm.cz)**

## Bohoslužby:

6.5. neděle	9.30	bohoslužby s Večeří Páně – kázání pro děti
13.5. neděle	9.30	bohoslužby s Večeří Páně – farář Pavel Fojtů
20.5. neděle	9.30	bohoslužby s Večeří Páně
27.5. neděle	9.30	bohoslužby s Večeří Páně, káže ses. Renata Popelářová
	14.00	Renata a Daniel Popelářovi - vyprávění o sboru v Annapolis v USA
3.6. neděle	9.30	pravidelné bohoslužby

## Pravidelný měsíční program:

21. května 2012 18.00 - sborový večer  
farář Jan Bleše z Kelče

## Pravidelný týdenní program:

Středa	17.00	modlitební hodina
	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	16.00	náboženství
Pátek	18.00	setkávání rodin v květnu u Trusinů, tel. 607 605 840
	16.30	dorost
	18.00	mládež
Neděle	8.45	nácvik sborového zpěvu
	9.30	bohoslužby

## Bohoslužby v domově důchodců v Podlesí:

Neděle co 14 dní ve 14.00  
13.5. farář Daniel Heller  
(pro zájemce sraz u kostela ve 13.30)  
27.5. farář Píštěk z Pržna

## Úřední hodiny:

kdykoli dle dohody  
**Farář** Daniel Heller  
mobil: 777 342 910  
pevná linka: 571 161 561  
daniel.heller@evangnet.cz  
**Pastorační pracovnice**  
Věra Tyrálíková  
mobil: 723 981 253  
**Pokladník** Eva Janírková  
mobil: 777 344 994

## Adresa sboru:

Blahoslavova 3  
757 01 Val. Meziříčí  
telefon do kanceláře:  
571 161 560  
e-mail: [valasske-  
mezirici@evangnet.cz](mailto:valasske-mezirici@evangnet.cz)  
číslo účtu  
u Poštovní spořitelny:  
190 396 260/0300  
[http://valasske-  
mezirici.evangnet.cz](http://valasske-mezirici.evangnet.cz)

## NÁŠ ČASOPIS

Vydáno 6. 5. 2012  
Příspěvky, ohlasy  
a připomínky přijímá:  
Anna Jelínková  
Palackého 420/21  
757 01 Val. Meziříčí  
mobil: 721 935 185  
[anna@jelinek.eu](mailto:anna@jelinek.eu)